Súd:	Okresný súd Trebišov
Spisová značka:	14C/96/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7713202356
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Monika Koščová
ECLI:	ECLI:SK:OSTV:2013:7713202356.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Monikou Koščovou v právnej veci navrhovateľa 1, Y. V., nar. XX.XX.XXXX bytom Y. XXX, Y. 2, U. V., nar. XX.XX.XXXX bytom Y. XXX, Y. 3, L. V., nar. XX.XX.XXXX bytom Y. XXX, Y. zast. JUDr. Juraj Kus, advokát proti odporcovi KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441 v konaní o náhradu škody na zdraví s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I, Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi v 1. rade sumu 25.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II, Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi v 2. rade sumu 30.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III, Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi v 3. rade sumu 30.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV, V prevyšujúcej časti návrh zamieta.

V, O trovách konania súd rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovatelia sa návrhom doručeným súdu dňa 13.02.2013 domáhali, aby súd zaviazal odporcu na náhradu škody na zdraví s príslušenstvom a to tak, že je povinný zaplatiť navrhovateľovi v I. rade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 Eur s príslušenstvom, navrhovateľovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 Eur s príslušenstvom a navrhovateľovi v 3. rade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 Eur s príslušenstvom a nahradil trovy konania.
Návrh odôvodnil tým, že K. V., nar. XX.XX.XXXX ako chodkyňa bola usmrtená pri dopravnej nehode dňa 20.10.2011 v čase okolo 18.58 hod. v Y. pri odbočke na parkovisko za obchodným domom X.. Bola usmrtená osobným motorovým vozidlom značky: S. Z., EČ: Y., ktoré riadil vodič R. F. bytom M., Y.. Navrhovateľ v I. rade je manželom nebohej K. V. a navrhovateľka v 2. a 3. rade sú dcérami nebohej. R. F. bol trestným rozkazom Okresného súdu Y. zo dňa XX.XX.XXXX, č.k. XT/XX/XXXX-XXX uznaný za vinného za prečin usmrtenia podľa §149 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené vozidlo bolo v čase udalosti poistené v poisťovni žalovaného: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Bratislava, číslo poistnej zmluvy: XXXXXXXXXX. Odporca poškodenému navrhovateľovi v I. rade z tejto poistnej udalosti uhradil sumu 1.720,33 Eur titulom nákladov na pohreb a vyhotovenie pomníka. Listom zo dňa 30.11.2012 navrhovatelia podali odporcovi návrh na mimosúdnu dohodu ohľadne uzatvorenia dohody o náhrade škody pre pozostalých formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odporca uviedol,

že nepristupuje k uzatváraniu mimosúdnych dohôd v súvislosti s uplatňovaním nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Navrhovatelia svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch opierajú o ust. §823 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. §15 a §4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa §823 Občianskeho zákonníka náhradu platí poistiteľ poškodenému. Navrhovateľ citoval ust. §4 ods. 1, §4 ods. 2 písm. a) a §15 citovaného zákona. Uviedol, že s použitím eurokonformného výkladu pojmu náhrada škody, škoda na zdraví v ust. §4 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a §15 ods. 1 citovaného zákona a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa §13 ods. 2, ods. 3 OZ, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa §4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z.. Táto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa §13 ods. 2,3 OZ spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona. V článku 3 žalobného návrhu navrhovatelia podrobne zdôvodnili, prečo nemajetková ujma má byť považovaná za škodu na zdraví podľa §4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona s poukazom na smernice Rady EHS.

Odporca sa k návrhu vyjadril, uviedol že s poukazom na právny záver vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.04.2011 č. 4Cdo/168/2009 ako aj právny záver vyslovený čiastočným rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn.: 8C/27/2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 7Co/403/2011, namieta pasívnu legitimáciu spoločnosti v konaní. Na podporu svojich tvrdení predložil súdu citované rozhodnutia.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov a listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci:

Z trestného rozkazu Okresného súdu Y. č. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX súd zistil, že obvinený R. F. bol uznaný vinným, že dňa 20.10.2011 o XX.XX hod. v Y. po Ul. I. v smere od Ul. H. k reštaurácii N. viedol osobné motorové vozidlo značky: S. Z., EČ: Y. pričom vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke nevenoval dostatočnú pozornosť, v dôsledku čoho v úseku cesty pri odbočke na parkovisko za obchodným domom X. oneskorene reagoval na chodkyňu K. V., nar. XX.XX.XXXX prechádzajúcu šikmo cez cestu, mimo prechodu pre chodcov z ľavej strany na pravú, s hladinou najmenej X,XX promile alkoholu v krvi, bez toho, aby sa pred vstupom do jazdného pruhu motorového vozidla presvedčila, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Poškodená K. V. utrpela pri dopravnej nehode závažné zranenia, na následky ktorých dňa 22.10.2011 v nemocnici v Y. zomrela, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia. Za to bol odsúdený na trest špecifikovaný v danom trestnom rozkaze. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.05.2012.
Z úmrtného listu súd zistil, že K. V., nar. XX.XX.XXXX zomrela dňa 22.10.2011, úmrtný list je evidovaný v knihe úmrtí matričného úradu Y. zväzok XX, ročník XXXX, strana XXX, por. č. XXX.
Súd sa oboznámil s návrhom na mimosúdnu dohodu zo dňa 30.11.2012, kde navrhovatelia vyzvali odporcu, aby uzavrel mimosúdnu dohodu, predmetom ktorej bude náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, každý z pozostalých žiada vyplatenie sumy po 100.000 Eur, čiže spolu 300.000 Eur. Ďalej sa oboznámil s návrhom na mimosúdnu dohodu, odpoveď zo dňa 14.12.2012, kde odporca uviedol, že nemieni pristupovať na akúkoľvek dohodu ohľadne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z povinného zmluvného poistenia poistenca R. F..
Súd sa oboznámil s uznesením Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011, uznesením Krajského súdu v Prešove č. 17Co/10/2012 zo dňa 20.03.2012, uznesením Okresného súdu Humenné č. 5C/95/2011 zo dňa 20.01.2012, ktoré boli predložené navrhovateľmi.
Súd sa oboznámil s oznámením o poistnom plnení, na základe ktorého došlo k likvidácii sumy 1.720,33 Eur v prospech navrhovateľa v I. rade titulom náhrady nákladov spojených s pohrebom: náklady na zriadenie pomníka na základe faktúry.
Súd sa oboznámil so všeobecnými poistnými podmienkami, ktoré boli prílohou zmluvy s poistencom R. F., číslo poistnej zmluvy: XXXXXXXXXX.

Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľov súd zistil, že čo sa týka námietky odporcu ohľadne pasívnej legitimácie, k tomu poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie č. C-22/12, vec V. Q. proti C. T. a F. Q. zo dňa 24.10.2013 zo záverov ktorého vyplýva, že články citovaných smerníc týkajúce sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel,

sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Na základe predložených listín má za to, že námietka pasívnej legitimácie odporcu neobstojí, pretože cez §15 zák. č. 381/2001 navrhovatelia si môžu uplatniť priamy nárok voči poisťovni, kde bolo poistené motorového vozidlo, prevádzkou ktorého bola škoda spôsobená. Žalobný návrh navrhovateľov je náhrada nemajetkovej ujmy uplatnená v zmysle §13 OZ, teda ujma na zdraví, ktorú žalobcovia utrpeli ako psychická trauma a útrapy zo straty najbližšieho, čiže došlo k zásahu do súkromného a rodinného života a pokiaľ dôjde k zásahu do takejto osobnostnej zložky ako je právo na súkromie a rodinný život, tak následky ani netreba dokazovať. Uvedené preukazuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré následne bolo založené do súdneho spisu. Výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy oprel o citované smernice Európskeho parlamentu a Rady, podľa ktorých boli sumy zvýšené v prípade ujmy na zdraví a to minimálne poistné krytie na 1.000.000 Eur, ak je len jeden poškodený alebo 5.000.000 Eur na nehodu bez ohľadu na počet poškodených a v prípade škody na majetku na minimálne poistné krytie 1.000.000 Eur na nehodu bez ohľadu na počet poškodených. V tomto prípade navrhovatelia žiadajú podstatne nižšiu sumu, samozrejme, že §13 ods. 2 OZ umožňuje súdu priznať náhradu nemajetkovej ujmy a pri správnej úvahe súdu s tým, že súd prihliada na závažnosť okolností, ako k tomu došlo. V tomto prípade sa jedná o matku, ktorá zomrela, zostali dve dcéry a manžel. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy pri smrteľnej nehode táto náhrada pre pozostalých ako nemajetková ujma a právne názory súdov, aby ustálili správnu výšku sa líšia, preto do spisu bolo založené stanovisko U., ktorý vyčíslil hodnotu ľudského života a to na sumu 332.144 Eur. Zároveň si uplatnil nárok na príslušenstvo a to vo výške 9,5 % ročne z uplatnenej sumy.

Z výpovede navrhovateľa v I. rade súd zistil, že k dopravnej nehode, pri ktorej bola usmrtená manželka došlo 20.10.2011 a touto nehodou sa ich život obrátil naruby. Zasiahla ich veľká citová trauma, opustil ich najbližší človek, ktorý sa staral o rodinu a deti. V čase smrti manželky mali deti 15 a 18 rokov, jedná sa aj o finančnú stránku, manželka bola zamestnaná a teraz musí všetko ťahať sám. V čase nehody mala manželka 46 rokov. Manželka mala zdravotné problémy primerané veku, avšak bola bez väčších zdravotných problémov. Po smrti manželky zostal na všetko sám, na starostlivosť o deti, o domácnosť, čo predtým robila manželka. Boli spolu 18 rokov, vzájomne sa dopĺňali, rozumeli si a po jej odchode všetka tiaž padla na neho. Asi pol roka bol psychicky na dne, postupne sa potom z toho dostal aj vďaka deťom. Po smrti manželky mu s domácnosťou nikto nepomáhal, pretože rodičov má už starých a nie sú zdravotne v poriadku. Mal psychickú podporu zo strany rodičov, sestry a najbližšieho príbuzenstva. V súčasnom období zvláda domácnosť sám s pomocou dcér, ktoré už medzičasom trocha vyrástli. Manželka mala v ich živote svoje miesto a samozrejme je tam teraz diera, chýba im, ťažko niekoho nahradiť, keď tu už nie je. Lekársku pomoc nevyhľadal, je silnejšej povahy, preto to nejako zvládol. Po smrti manželky sa musel určité veci učiť, ktoré vykonávala manželka napr. variť, ako vychovávať deti, pretože veľký podiel na výchove dcér mala manželka. Deti mali ťažké obdobie vzhľadom na vek a mali tiež svoje traumy, takže bolo to dosť ťažké obdobie. Aj z finančného hľadiska z jedného platu utiahnuť domácnosť je dosť namáhavé. Čo sa týka vodiča, ktorý spôsobil dopravnú nehodu s tým sa kontaktovali iba na pojednávaniach v trestnom konaní, ale čo sa týka náhrady škody z jeho strany vôbec nebol poskytnutý nijaký návrh na odškodnenie.

Z výpovede navrhovateľky v 2. rade súd zistil, že smrťou matky stratili človeka, ktorý im bol najbližší, o ktorého sa mohli kedykoľvek oprieť. V čase dopravnej nehody mala 18 rokov, smrť mamy ju veľmi zasiahla, pretože ostali s otcom samé a všetci sa s tým museli zmieriť. Chýba im človek, s ktorým sa môžu porozprávať, s mamou mala veľmi blízky vzťah a veľmi dobrý vzťah, mohla sa s ňou kedykoľvek o všetkom porozprávať, stále jej pomohla. V predmetnom období im dosť pomáhala sestra, jej priateľ, otcova sestra, čiže krstná a sesternice. Asi mesiac po tom, čo sa to stalo, boli stále s nimi, čiže boli veľkou psychickou oporou. Lekársku pomoc nevyhľadala a iba čo dávali sestre L. tabletky, pretože ona to horšie znášala. Uviedla, že videla ako sa to stalo. Auto malo zachytiť aj sestru, ktorá s mamou prechádzala, ale mama ju drgla, takže auto zachytilo len ju, teda mamu, o to horšie to všetko znášala. Auto išlo v rýchlosti, zachytilo mamu a ona letela, spadla na zem, udrela sa. Následne bola asi deň alebo dva v nemocnici a až následne dokonala.

Z výpovede navrhovateľky v 3. rade súd zistil, že pre ňu mama veľa znamenala, pretože ona je skôr utiahnutá a nemala ani priateľov. Celý čas po škole s ňou trávila, všetko jej hovorila, sťažovala sa aké má problémy, vždy ju vypočula, pomohla jej, vždy tu bola pre ňu, čiže bola veľmi citovo na mamu naviazaná. V tom čase mala 15 rokov, rozumie si aj so sestrou, aj s otcom, ale teraz je to všetko iné než predtým, mama bola pre ňu najviac. Bola priamo pritom ako sa to stalo ešte ju pomáhala oživovať. Keď sa to stalo, bolo to hrozné aj v škole, pretože každý na ňu pozeral, každý ju ľutoval. Zvládla to, ale potom šla na novú

školu, kde ju nikto nepoznal. Keď sa jej na to pýtali, strašne ju to vzalo, stále jej to pripomínali. Po tom, čo sa to stalo vkuse sedela doma a najviac jej pomohla sesternica asi v jej veku, ktorá ju nútila chodiť vonku medzi ľudí, s ňou trávila najviac času. Na začiatku ani nechcela byť doma, pretože sa tam nedobre cítila, ale časom si začala uvedomovať, že to asi nezmení, tak sa s tým zmierila. Odbornú pomoc nevyhľadala, ale brala tabletky, ktoré jej dával otec a zrejmé ich podávanie konzultoval s odborným lekárom.
Súd sa oboznámil s predloženými listinami zo strany právneho zástupcu navrhovateľa, a to komentárom a návrhom generálneho advokáta predneseným 11.07.2013 vo veci V. Q. proti C. T. a F. Q. a U. H. proti E. F., v oboch prípadoch návrhy na začatie prejudiciálneho konania, s rozsudkom Súdneho dvora zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12 vo veci V. Q. proti C. T. a F. Q.. Ďalej sa oboznámil s odpoveďou na žiadosť o uvedenie postupu k vyčísleniu hodnoty ľudského života U. ústavu dopravného, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX, z ktorého vyplýva, že hodnota ľudského života stanovená pomocou metodiky predstavovala v cenovej úrovni 2007 sumu 332.144 Eur.
Z vyjadrenia odporcu zo dňa 10.12.2013 súd zistil, že v rámci skúmania okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, podľa ich názoru netreba opomenúť ani okolností zmienené v právoplatnom trestnom rozkaze Okresného súdu Y. č. XT/XX/XXXX, kde sa uvádza, že zosnulá prechádzala cez cestu šikmo, mimo prechodu pre chodcov, pod vplyvom alkoholu a rovnako sa dostatočne nepresvedčila o potenciálnom nebezpečenstve, čím chce naznačiť, že si tragicky následok nehody privodila do určitej miery aj sama.

Po vykonaní dokazovania súd dospel k takémuto právnemu záveru:

Odporca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 13.06.2013 vzniesol námietku pasívnej legitimácie odporcu v konaní.

Podľa ust. §4 ods. 1 zák. č. 381/2001 Zz o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla /ďalej zákon/, Poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.
Podľa ust. §4 ods. 2 zákona, Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.
Podľa ust. §4 ods. 4 zákona, Poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.
Podľa ust. §15 ods. 1 zákona, Náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody, škoda na zdraví“ v ust. §4 ods. 1, §4 ods. 2, §4 ods. 4 a §15 ods. 1 zákona a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa §13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa §4 ods. 2 písm. a, zákona. Takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa §13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa cit. zákona.
Aj podľa právnej úpravy poistenia občianskoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v smerniciach (Smernica Rady č. 72/166/EHS, Smernica č. 90/232/EHS, Smernica č. 2000/26/ES) sú členské štáty povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potenciálnych obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistného krytia cestujúcich motorových vozidiel nezostali

neuhradené. V súlade s týmto cieľom sa úpravou poistenia občianskoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla okrem iného vyžaduje, aby poistenie zodpovednosti za ujmu na zdraví pokrývalo zodpovednosť za ujmu na zdraví spôsobenú všetkým cestujúcim okrem vodiča vyplývajúce z prevádzky vozidla (čl. 3 ods. 1 Smernice 72/166/EHS, čl. 1 Smernice 90/232/EHS) a aby bolo zaručené poškodeným osobám, ktoré utrpia ujmu alebo škodu následkom havárie motorového vozidla, poskytnutie poistného plnenia a priame právo na podanie žaloby proti poistiteľovi zodpovednej osoby, pričom v zmysle citovaných smerníc za poškodeného sa považuje akákoľvek osoba, ktorá utrpela ujmu alebo škodu následkom dopravných nehôd, oprávnená na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu alebo ujmu spôsobenú motorovými vozidlami.
Tento eurokonformný výklad pojmu „náhrada škody, škoda na zdraví“ má oporu aj v rozhodnutí Rozsudku Súdneho dvora (druhá komora) zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12, kde Súdny dvor rozhodol, že: Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.
Vyššie citované smernice boli síce dňom 27.10.2009 zrušené, avšak Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009 bolo vydané ich kodifikované znenie.

Podľa bodu 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinností poistenia tejto zodpovednosti (kodifikované znenie) /ďalej smernica/, Smernica Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti [3], druhá smernica Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel [4], tretia smernica Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel [5] a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/26/ES zo 16. mája 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (štvrtá smernica o poistení motorových vozidiel) [6] boli opakovane podstatným spôsobom zmenené a doplnené [7]. V záujme jasnosti a prehľadnosti by sa mali tieto štyri smernice, ako aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice Rady 72/166/EHS, 84/5/EHS, 88/357/EHS a 90/232/EHS, a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/26/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel [8], kodifikovať.
Podľa čl. 3 posledná veta Kapitoly I smernice, Poistenie uvedené v prvom pododseku povinne pokrýva škodu na majetku, ako aj ujmy na zdraví.
Podľa čl. 9 bod 1 Kapitoly 3 smernice, Bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek vyššie poistné krytie, ktoré môže byť stanovené členskými štátmi, každý členský štát požaduje, aby boli sumy, pre ktoré bude poistenie uvedené v článku 3 povinné, prinajmenšom: a) v prípade ujmy na zdraví výška minimálneho poistného krytia 1000000 EUR na poškodeného alebo 5000000 EUR na nehodu bez ohľadu na počet poškodených; b) v prípade škody na majetku 1000000 EUR na nehodu bez ohľadu na počet poškodených.
Ak je to potrebné, môžu členské štáty stanoviť prechodné obdobie najneskôr do 11. júna 2012, v priebehu ktorého prispôsobia svoje minimálne výšky poistného krytia sumám stanoveným v prvom pododseku. Členské štáty, ktoré stanovia uvedené prechodné obdobie, o tejto skutočnosti informujú Komisiu a uvedú dĺžku trvania prechodného obdobia. Najneskôr do 11. decembra 2009 však členské štáty zvýšia poistné krytie najmenej na polovicu úrovne ustanovenej v prvom pododseku.

Vzhľadom na ustanovenia kodifikovaného znenia smernice 2009/103/ES zo dňa 16.septembra 2009, je výklad podaný rozhodnutím Súdneho dvora (druhej komory) aplikovateľný aj na tento predmet sporu, z uvedeného dôvodu mal súd za to, že námietka nedostatku pasívnej legitimácie odporcu v konaní vzhľadom na uplatnený nárok voči nej v zmysle ust. §15 ods. 1 zákona, nie je dôvodná.

Podľa ust. §11 Občianskeho zákonníka /ďalej OZ/, Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa ust. §13 ods. 1,2,3 OZ, Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
Podľa ust. §15 OZ, Po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

Všeobecné ustanovenie ochrany osobnosti v ust. §11 OZ bolo prispôsobené Listine základných práv a slobôd, preto s účinnosťou od 01.01.1992 bola pod ochranu osobnosti zahrnutá aj ochrana súkromia, ktorá zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Podľa ust. čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Z ust. čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach vyplýva, že nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie a každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom. Právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromia, obydlia, listové tajomstvo ako aj ochranu cti, povesť človeka či ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. V ústavnej rovine je zakotvené v čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky - nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom, v čl. 19 ods. 1 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.
Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že z pojmu rodina, na ktorom je založený čl. 8, vyplýva, že dieťa narodené z takéhoto zväzku je súčasťou tohto vzťahu. Z tohto dôvodu existuje od momentu narodenia dieťaťa a už vzhľadom na samotnú existenciu tejto skutočnosti medzi dieťaťom a jeho rodičmi zväzok rovnajúci sa rodinnému životu dokonca aj vtedy, keď už rodičia neskôr spolu nežijú (rozsudok z 21.júna 1988 vo veci Berrhab proti Holandsku).

Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová ujma.
Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva - vzťahu s blízkou osobou. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti je ich osobným záujmom. Ide o najbližších príbuzných a to manžela a deti a ak ich niet, o rodičov.

Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú: 1, porušenie právnej povinnosti resp. protiprávny úkon spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv navrhovateľa 2, existencia ujmy 3, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a ujmou.

Pre úspešnosť pri uplatňovaní nároku na ochranu osobnosti podľa §13 OZ v prípade, keď odporca neoprávnene (protiprávne) zasiahol do ich osobnostných práv zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný, nie je zásadne nutné, aby konanie samej dotknutej osoby muselo byť po právnej stránke bezzávadné. V súlade s ust. §13 ods. 1 OZ na to, aby oprávnená osoba mala právo domáhať sa ochrany osobnosti sa vyžaduje a zároveň stačí, aby išlo o neoprávnený protiprávny zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie.
Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že odporca svojim konaním spôsobil smrť p. K. za čo bol právoplatne odsúdený. Táto skutočnosť bola preukázaná v trestnom konaní a nebola v konaní sporná. Objektívna zodpovednosť bola teda daná protiprávnosťou zásahu, potvrdeným trestným rozkazom Okresného súdu Y. č. k. XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.05.2012. Nebohá p. V. bola manželkou navrhovateľa v 1. rade a matkou navrhovateliek v 2. a 3. rade, teda najbližšou osobou, ktorú navrhovatelia mali. Príbuzenský vzťah nebol v konaní sporný.
Je nepochybné, že v dôsledku protiprávneho zásahu odporcu do telesnej integrity fyzickej osoby došlo k tomu najvážnejšiemu zásahu, k úmrtiu osoby. Život človeka je najcennejšou hodnotou, akú má. Pri jeho strate vzniká ujma, ktorá je rozsiahla, nenapraviteľná a nevyčísliteľná.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že smrť manželky navrhovateľa v 1. rade a matky navrhovateliek v 2. a 3. rade bola náhla, nečakaná, spôsobená odporcom. Smrť ju zasiahla v najproduktívnejšom období života. Nebohá viedla riadny život, nebola odkázaná na pomoc blízkych, bola samostatná, nemala vážnejšie zdravotné problémy, naopak bola oporou navrhovateľom, viedli spoločnú domácnosť, výraznou mierou sa podieľala na výchove detí a okrem navrhovateľa v 1. rade zabezpečovala rodinu aj finančne.
Z výpovede navrhovateľa v 1. rade mal súd za preukázané, že smrťou manželky stratil osobu s ktorou si rozumel, vzájomne sa dopĺňali, manželmi boli 18 rokov. Po jej odchode na neho padla všetka tiaž, bol psychicky na dne, manželka mu chýba. Musel sa naučiť vykonávať určité veci, ktoré dovtedy vykonávala manželka. Z výpovede navrhovateliek v 2. a 3. rade mal súd za preukázané, že smrťou matky stratili človeka, ktorý im bol najbližší, o ktorého sa mohli kedykoľvek oprieť. S matkou mali veľmi blízky a dobrý vzťah, mohli sa s ňou kedykoľvek porozprávať. Z výpovedí navrhovateľov mal teda súd za preukázané, že medzi nebohou a navrhovateľmi existovali silné citové, sociálne, kultúrne putá vytvorené v rámci ich rodinného života. Úmrtím manželky a matky a to nečakaným, došlo k nezvratnej deštrukcii rodinných vzťahov. Úmrtie manželky a matky zasiahlo do citovej sféry navrhovateľov, vo forme smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj straty tohto blízkeho vzťahu. Keďže vzťahy medzi nebohou a navrhovateľmi ako deťmi a manželom boli silné a intenzívne, všetci bývali až do dopravnej nehody v spoločnej domácnosti, denne sa stretávali, jej smrť silne a intenzívne prežívajú všetci navrhovatelia doposiaľ. Navrhovatelia tvorili s nebohou fungujúce rodinné spoločenstvo s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. V dôsledku nečakanej smrti prežívajú pocity smútku. Stratili možnosť viesť s ňou súkromný život a sú od jej smrti ochudobnení o sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov.
Aj keď navrhovatelia poukázali na to, že smrť nebohej ich veľmi zasiahla a jej stratu ťažko psychicky znášali, v konaní nebolo preukázané, že navrhovatelia majú v dôsledku náhlej straty manželky a matky také ťažkosti, ktoré predtým nemali a ktoré sa prejavujú napríklad depresiami, pocitom úzkosti, ťažkosťami ako nechutenstvo, nespavosť, zvýšená nervozita či pocity únavy, ktoré by bolo nevyhnutné liečiť medikamentóznou liečbou.
Z potvrdenia všeobecného lekára mal súd za preukázané, že navrhovateľka v 3. rade užívala lieky na ukľudnenie predpísané 24.10.2011, jednalo sa však o jednorázový predpis. V konaní nebolo preukázané, že aj v súčasnom období či už ona alebo ostatní navrhovatelia užívajú medikamentóznu liečbu.
Podľa názoru súdu je len normálne a prirodzené, že po takejto životnej situácii ako je smrť blízkej osoby najmä ak je náhla, človek reaguje tak, že sa ho to dotkne aj v tej citovej oblasti, avšak po určitom období sa s tým zmieri a život sa vráti do bežných koľají aj keď po blízkej osobe zostane v ich živote prázdne miesto. V tomto smere sa v podstate vyjadrili aj samotní navrhovatelia, keď navrhovateľ 1 uviedol, že sa z psychicky nepriaznivej situácie postupne dostal, navrhovateľka 3 uviedla, že časom si začala uvedomovať, že to nezmení a tak sa s tým zmierila.
Aj v oblasti spoločenských väzieb nedošlo k ich narušeniu, nakoľko z výpovedí navrhovateľov mal súd za preukázané, že za psychickej podpory blízkeho príbuzenstva a priateľov sa opäť začlenili do sociálneho života, nevyhýbajú sa spoločnosti ani blízkym osobám, s ktorými boli v úzkom kontakte. Nežijú izolovaným spôsobom života v dôsledku zažitej traumy, spoločnosti sa nevyhýbajú, bez zmeny existujú v rámci sociálneho spoločenstva tvoreného či už blízkymi príbuznými alebo priateľmi.

Na základe uvedeného teda mal súd za to, že ujma na strane navrhovateľov spôsobená smrťou nebohej určite nastala, najmä vo sfére citovej. Protiprávnym konaním odporcu došlo k nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života navrhovateľov a tým k zásahu do ich osobnostných práv, u navrhovateliek v 2. a 3. rade o to väčšiemu, že matku stratili v mladom veku (15 a 18 rokov), vo veku, keď blízky citový vzťah s matkou a vzájomné pochopenie má veľký vplyv na vývoj ich osobnosti, budovanie ich vlastných sociálnych a rodinných väzieb. Vzniknutá trauma je zo života navrhovateľov fakticky neodstrániteľná.
Po zvážení všetkých skutočností však súd dospel k záveru, že nie je namieste poskytnutie nemajetkovej ujmy vo výške tak, ako to požadujú navrhovatelia, nakoľko nebol preukázaný mimoriadny zásah do ich osobnostných práv, neboli preukázané mimoriadne zvýšené nepriaznivé následky smrti. Je síce pravdou, že nebohá sa starala o domácnosť a mala silné väzby na všetkých navrhovateľov, ale jej strata je zmiernená tým, že všetci navrhovatelia ostali žiť v spoločnej domácnosti, naďalej zostali existovať vo sociálnom spoločenstve blízkych príbuzných, priateľov, kolegov, spolužiakov. Nebolo preukázané, že smrť mala výrazne nepriaznivé následky na ich zdravotný stav, nič sa nezmenilo na spoločenskom a pracovnom (študijnom) postavení navrhovateľov.

Európsky súd pre ľudské práva v niektorých prípadoch porušenia osobnostných práv napr. práva na život, osobnú slobodu a bezpečnosť, práva na súkromie a rodinný život, dospel k záveru, že dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa je samotné konštatovanie porušenia práva (rozsudky Český vs. Česká republika z 06.júna 2000, Y. z 12.augusta 2001, T. z 22.júna 2004, K. z 01. februára 2005). V iných prípadoch okrem záveru o porušení týchto práv, súčasne priznal úspešným sťažovateľom náhradu za utrpenú majetkovú ujmu a nemajetkovú ujmu (rozsudok V. vs. L. z 17. júla 2007, F. z 20.júna 2006, M. z 14. februára 2006, V. L. z 31. mája 2007, Y. z 14. decembra 2010, V.C. vs. L. z 08.novembra 2011).
Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na spôsob, akým došlo k protiprávnemu zásahu do osobnej integrity navrhovateľov, správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu ako aj na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy.

Z Trestného rozkazu Okresného súdu Y. č. k. XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX mal súd za preukázané, že odporca inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, keď pri vedení vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke nevenoval dostatočnú pozornosť. Jeho konanie bolo teda kvalifikované ako prečin usmrtenia, ktorým inému z nedbanlivosti spôsobil smrť. V trestnom konaní nebolo preukázané úmyselné konanie obvineného.
Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd však prihliadol nielen na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, na strane samotného škodcu ale súčasne aj na okolnosti na strane dotknutej osoby. Z trestného rozkazu mal súd za preukázané, že nebohá ako chodkyňa, prechádzala šikmo cez cestu mimo priechodu pre chodcov, s hladinou najmenej X,XX promile alkoholu v krvi bez toho, aby sa pred vstupom do jazdného pruhu motorového vozidla presvedčila, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Z uvedeného je zrejmé, že ani konanie nebohej ako účastníka cestnej premávky - chodca nebolo právne bezzávadné, keď ona sama porušila pravidlá cestnej premávky tým, že prechádzala cez cestu jednak mimo priechodu pre chodcov, pred vstupom do jazdného pruhu motorového vozidla sa nepresvedčila, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, s hladinou najmenej X,XX promile alkoholu v krvi, čím vystavila svoj život ohrozeniu.

Súd sa nestotožnil so stanoviskom navrhovateľov, kde pri určení výšky náhrady im spôsobenej nemajetkovej ujmy vychádzali zo správy Výskumného ústavu dopravného a.s. ohľadne vyčíslenia hodnoty ľudského života, ktorý hodnotu ľudského života pomocou metodiky ustálil na 332.144 Eur v cenovej úrovni pre rok 2007.
Podľa názoru súdu má strata najbližšej osoby z pohľadu nemajetkovej ujmy pre každú osobu nevyčísliteľnú hodnotu. Každá osoba však vníma stratu najbližšieho rozdielne, podľa toho, aké vzájomné väzby boli medzi nimi navzájom vytvorené. Neexistuje preto žiadna metodika, ktorá by dokázala rozsah straty vyčísliť, je to totiž kategória abstraktná.
Ak bola ústavom vyčíslená hodnota ľudského života, tak nie ako kategória určujúca rozsah imateriálnej ujmy ale ako kategória určujúca rozsah straty, ktorú vníma spoločnosť. Vyplýva to aj z jednotlivých položiek vstupujúcich do kalkulácie ako priame náklade (náklady na zdravotnú starostlivosť 0,44%, výška hmotných škôd na majetku účastníkov dopravnej nehody 3,95% a administratívne náklady 0,99%) a nepriame náklady (strata na produkcii v dôsledku usmrtenia alebo zranenia 91,06%, sociálne výdavky 3,56%). Aj v samotnom podaní ústavu je uvedené, že najväčšiu časť rozdelenia vstupov do kalkulácie tvorí strata na produkcii, čo je dôvodom niekedy výrazného rozdielu tejto hodnoty v rôznych krajinách,

vzhľadom na inú výšku hodnoty HDP na obyvateľa. Teda najväčšia časť - strata na produkcii, podľa názoru súdu predstavuje tú časť, hodnotu, akú spoločnosť stratí smrťou alebo zranením osoby, teda to, čo zranená alebo usmrtená osoba už pre spoločnosť nevyprodukuje, nevytvorí.

Nakoľko v konaní bolo preukázané, že došlo k protiprávnemu konaniu odporcu (za čo bol uznaný vinným v rámci trestného konania) následkom ktorého bola spôsobená ujma navrhovateľom a v konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a ujmou, súd čiastočne vyhovel žalobnému návrhu a rozhodol z dôvodov vyššie uvedených tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľov zamietol.

Navrhovatelia si spolu s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnili aj nárok na príslušenstvo, úroky z omeškania.
Podľa ust. §563 OZ, Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Ustanovenie §563 OZ má všeobecnú platnosť a vzťahuje sa na všetky prípady záväzkov teda aj na záväzky k náhrade škody vrátane náhrady nemajetkovej ujmy. Doba splnenia záväzku k náhrade škody nie je obvykle dohodnutá a nie je stanovená právnym predpisom. V danom prípade povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia. Až uplynutím tejto doby určenej na splnenie priznanej náhrady dochádza k omeškaniu dlžníka. Nakoľko v rozhodnutí súd určil odporcovi lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku, až márnym uplynutím tejto lehoty, sa odporca môže dostať do omeškania a navrhovateľovi vznikne nárok na príslušenstvo v podobe úroku z omeškania.
Nakoľko v čase vyhlásenia rozhodnutia odporca nebol v omeškaní s plnením, súd v časti príslušenstva návrh navrhovateľov zamietol.

Súd v zmysle ust. §160 Občianskeho súdneho poriadku určil na plnenie pre odporcu lehotu 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, nakoľko mal za to, že táto lehota na rozdiel od lehoty 3 dní je primeraná na to, aby odporca stihol splniť súdom uloženú povinnosť vzhľadom na dĺžku trvania medzibankových operácií nevyhnutných na realizáciu plnenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. §151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Trebišov.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostí /§42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ďalej OSP/ uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§205 ods. 1 OSP/.
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť v zmysle ust. §205 ods. 2 OSP len tým, že:
a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v §221 ods. 1 OSP,
b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a OSP/,
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona /§251 ods. 1 OSP/.